НОВИНЕ УЧЕНИКА И ВАСПИТАЧА ЗРЕЊАНИНСКОГ ДОМА

ИН

ISSN 2217-8279

БРОЈ 51

НОВЕМБАР, 2020.

WWW.ZRINT.EDU.RS

САДРЖАЈ

Уместо речи уредника.....3
Лична карта дома.....6
Нови изглед дома.....7
Сликањем против заборава.....8
Домски парламент.....9
Дан дома.....10
Конкурс.....12
Снага речи.....18
Моја реч.....20
Наше активности.....24
Хоби.....26
Дешавања.....30
Филмски времепловац.....32
Психологија: Како сачувати ментално здравље у доба пандемије корона вируса?.....34
Анкета.....36
Времеплов.....38
Епидемија: О вирусу covid 19.....40
Мој поглед на свет.....41
Психологија: Њено величанство трема.....42

Редакција:

Уредник: Николић Вукашин, Немчевић Стефан, Шрајер Нада и Пашћан Соња

Чланови редакције: Шијан Тара, Шерегељ Ирина, Јанковић Андрија, Кондић Милица, Шајиновић Милица, Милићевић Предраг, Марков Адријана, Недимовић Милица, Пејовић Јелена, Пејовић Николина, Пакашки Дејана, Ковачевић Васкрсија, Поповић Јасна, Марјановић Леа, Јовановић Тамара, Агатић Живојин, Стојановић Радмила, Провицало Јованка, Кајиш Ружица, Кораћ Снежана, Ребић Слађана,Пашић Бојана, Дринић Биљана

Фотографија: Николић Вукашин и Пашћан Соња

Технички уредник: Пашћан Соња

Тираж: 200 примерака

Први број изашао 1996.године

Станарима Дома ученика „Ангелина Којић-Гина“ највише недостају дружења

Објављено 23.10.2020.

изводи из објављеног разговора са портала I LOVE ZRENJANIN

О томе како је Дом ученика средњих школа „Ангелина Којић-Гина“ прилагодио функционисање у тренутим условима, шта недостаје ученицима, шта је све урађено током лета и какви су планови за наредни период разговарали смо са запосленима у овој институцији.

Све чешће чујемо да се прича о новој реалности у којој морамо да живимо. И сви се прилагођавамо новонасталој ситуацији коју је изазвао корона вирус. Тако је и у ученичким домовима.

„Пред упис ђака за ову школску годину добили смо допис ресорног министарства да сагледамо какви су услови у дому и да пројектовани капацитет зависно од услова смањимо. Наш капацитет прошле године је био 316 места. Када смо гледали услове који су прописани, а који се тичу растојања, броја деце у соби, дошли смо до неког броја од 296. Тако смо министарству за ову школску годину предложили упис 296 деце и тако је и рађен упис који је био почетком јула. И ту смо водили рачуна о свим мерама – растојању, мерењу темпеатуре, дезобариијери, дезинфекцији… “, почиње причу Добрица Брдарић, директор Дома ученика средњих школа „Ангелина Којић-Гина“ Зрењанин.

Добрица Брдарић

У ДОМУ УЧЕНИКА СЕ ПОШТУЈУ СВЕ ПРОПИСАНЕ МЕРЕ

Иако се у дому ради о животу у колективу, битно је истаћи да су окупљања деце забрањена.

„Нема окупљања деце. Оно што смо имали пре – заједнички састанци, секције то је сведено на минимум да би неки васпитни рад одржали у дому. Користимо отворени простор. Имамо летњиковац, терен… Оспособили смо летос један простор који зовемо мало двориште да деца могу да бораве напољу док то временски услови дозволе. Што се тиче васпитног рада, обавили смо са свим ученицима едукацију, били су састанци везано за корону, хигијену, заштиту, придржавање мера. За сад неких проблема немамо. Било је ученика са симптома који су подсећали на корону, међутим, то су појединачни случајеви и није била корона већ респираторна обољења, неке мале температуре“, каже директор дома „Ангелина Којић-Гина“.

„Један смо од ретких домова ученика средњих школа који има и медицинског радника. Наша медицинска сестра је ангажована око бриге о деци. Деца су једне недеље у дому, а једне код куће имају наставу он-лине. Онда петком увече иду кући. У суботу и недељу се ради дезинфекција соба, заједничких просторија… У недељу поподне се усељавају за наредну недељу. Све је спремно. Стварно водимо рачуна за ово што је у дому. Не могу да кажем да гарантујем, већ да се надамо и трудимо да све прође што боље“, додаје наш саговорник.

УМЕСТО РЕЧИ УРЕДНИКА

БЕЗБЕДНОСТ И ЗДРАВЉЕ УЧЕНИКА И ЗАПОСЛЕНИХ НА ПРВОМ МЕСТУ

У упутству које су послале надлежне институције јасно је назначено како се поступа са оним ко евентуално оболи од короне, а живи у дому ученика.

„Упутство од 21. августа предвиђа собу за изолацију и ми једну собу имамо одвојену искључиво за карантин. Међутим, по допису од 3. септембра је предвиђено да се деца збрину у здравственој установи или да родитељи дођу по њих. Имамо добру сарадњу са Заводом за јавно здравље, Дечијим диспанзером… Васпитачи су у дневној комуникацији са децом, њиховим родитељима, разредним старешинама… Уз појачан рад и мало више напора успевамо да одржимо систем“, објашњава Брдарић.

МЕРЕ СПРЕЧАВАЊА ШИРЕЊА ВИРУСА ПОШТУЈУ СЕ И У ДОМСКОЈ КУХИЊИ

Преко недеље у собама у дому борави по два ученика, јер су друга два код куће и имају он-лине наставу.

„Собе су углавном четворокреветне. Свака има своје купатило. Има неколико шестокреветних соба. У њима смо смањили капацитет да би било мање деце присутно. Мислим да имају добре услове. Што се тиче ресторана исхране и тамо смо обезбедили добре услове. Увек приликом оброка дежурају један васпитач и једна спремачица. Столови се одмах након јела дезинфикују, држи се растојање. Линију смо обезбедили плексигласом. Раднице у кухињи са маскама и рукавицама деле појединачне оброке. Заједничке посуде не користимо више. Имали смо топли сто за супе, чорбе где су деца могла да узимају онолико оброка колико им је требало. Такође, имали смо и хладну витрину за салату. То сада није у функцији. Свако добија своје следовање на линији“, каже наш саговорник.

„Из наше кухиње снабдевамо неколико основних школа у Зрењанину и Елемиру. То функционише у мало мањем обиму. Овде се тренутно храни и око 100 студената из дома који нема своју кухињу. И они су овде на ручку и вечери и поштују сва правила и мере“, додаје Брдарић.

УЧЕНИЦИ СУ ОВЕ ГОДИНЕ УСКРАЋЕНИ ЗА ДОМИЈАДЕ, ОДЛАЗАК У ПОЗОРИШТЕ, ОРГАНИЗОВАЊЕ ОДРЕЂЕНИХ РАДИОНИЦА…

Задатак свих запослених у дому је да створе што боље услове за живот ученика.

„У кухињи увек занављамао опрему да би деца што квалитетније и здравије јела. Прошле школске године смо увели шведски сто у дому. У претходном периоду смо појачали интернет у свим деловима дома како би он био доступан у свим собама. Због тренутне епидемиолошке ситуације ове године неће бити организованих догађаја. Имали смо праксу да награђујемо ђаке одласком у позориште. Међутим, то због ситуације нећемо моћи. Такође, прошле године смо организовали керамичарску радионицу за ученике свих домова на територији Војводине. И то је било изеузетно. Ни тога сада неће бити“, каже Брдарић.

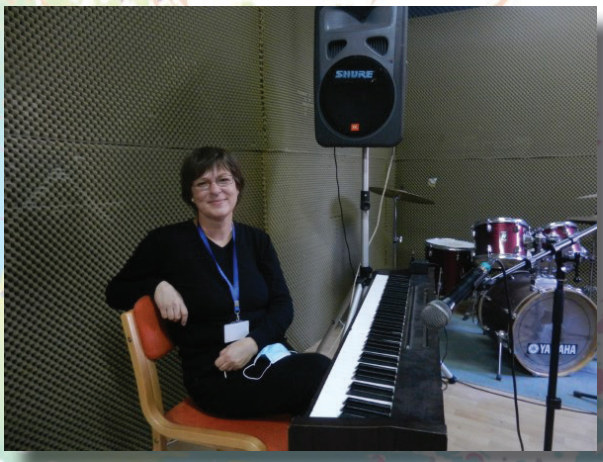

ВАСПИТАЧИ У ДОМУ МОРАЈУ ДА СЕ ПОНАШАЈУ ПРЕМА УЧЕНИЦИМА КАО ПРЕМА СВОЈОЈ ДЕЦИ

Као што деца морају да се прилагоде новонасталој ситуацији, тако су и васпитачи у дому морали да мењају своје програме.

„Васпитач сам 26 година. Обожавам свој посао и када бих се поново родила поново бих хтела ово да радим. Имам једну максиму коју морам да кажем на почетку. Њом се

водим од како сам почела да радим, а поготово од када сам и своју децу добила. Према овој деци се понашам онако како бих волела да се према мојој деци понашају људи који са њима раде и са којима обитавају у свакодневном животу. У време док није било епидемије радило се јако пуно и јако квалитетно у дому. Деца су била задовољна јер су им на располагању биле секције широког спектра. Од спортских до секција културно-забавног карактера. Они су могли анкетом да изаберу којом ће секцијом да се баве и све су функционисале.“, почиње причу Јованка Провицало, васпитач у дому ученика „Ангелина Којић-Гина“.
Јованка Провицало

ПРАВИЛА ЈЕДНАКО ВАЖЕ И ЗА ДЕЦУ И ЗА ЗАПОСЛЕНЕ У ДОМУ

Један од задатака запослених је и да се постарају да се деца придржавају свих прописаних мера.

„Правила се придржавамо сви у дому. Ми смо ту да децу опоменемо да ставе маске, има деце која то забораве, па иду без маске… Жале се да не могу да дишу, а ја им кажем да сви морамо да носимо маске и да држимо дистанцу. Они знају да то морамо да радимо, јер и ми морамо да се придржавимо истих правила. У овим околностима обављају се групни састанци са децом на основу плана и програма, али у условима епидемиолошке ситуације. То смо морали да прилагодимо. Ипак, највише обављамо индивидуалне разговоре, јер су они најделотворнији.

ЧАК 99 ПОСТО УЧЕНИКА УСПЕ ДА СЕ АДАПТИРА НА УСЛОВЕ У ДОМУ У РОКУ ОД ДВА МЕСЕЦА

Најтежи период у дому је првих неколико недеља након усељења, јер ученици морају да се прилагоде и навикну на правила.

„Годинама уназад највећи проблем ученика који долазе у дом је адаптација. Ми, васпитачи смо ту да им то олакшамо.Ми треба тај прелаз из основне у средњу школу некако да неутрализујемо. Да прихвате дом као другу кућу, јер ово и јесте њихова друга кућа. И већина ученика то тако и схвата. Прва два месеца су најбитнија када се деца доселе у дом. Не знам да ли се можда један посто ученика не адаптира на дом. Остали лепо и лако упливају у овај живот. И то им је и мотив да буду што бољи ђаци да би и наредне године обезбедили место у дому“, објашњава Провицало.

„Други проблем, не чест, али се дешава је да постоји проблем у међуцимерским односима. Да се цимери из неког ранијег периода не слажу, да постоји неки конфликт који није решен, па онда траже да не живе у истој соби. Других проблема нема. Деца се не жале на хигијену. Утичемо на њих да среде своје кревете, да не бацају патике, тренерке по соби него да их лепо одложе“, додаје наша саговорница.

Мислим да добро функционишемо као колектив. Увек би могло и боље, али и ово је јако, јако добро. Ђаци спомињу домијаде на које смо раније ишли. На жалост, ове године нема ни тога. Мислим да је битно да ученици знају да смо ми ту за њих 24 сата. Увек има некога у дому. Они не причају само са васпитачицама, већ и са теткицама, куварицама… И сви смо ту да им олакшамо и да им обезбедимо да им овде буде лепо. А може да буде и лепше и биће, само да нам ова епидемија прође“, закључује на крају разговора Јованка Провицало, васпитач у дому ученика.

ЛИЧНА КАРТА ДОМА

ПРОСЕЧНА УЛАЗНА ОЦЕНА

4,52

НОВИ ИЗГЛЕД ДОМА

Под специфичним околностима, током школске 2020/2021. године, изазване пандемијом, у нашем дому радило се на улепшавању и функционалности установе.

- У дворишту, целом дужином, урађен је асфалт за лакши приступ возила за набавку хране;
- Постављена је рампа како би се контролисао улаз и излаз возила ради безбедности;
- Изграђен је летњиковац, намењен ученицима за боравак током слободног времена. За исту намену сређено је и опремљено „мало“ двориште;
- Посађено је дрвеће и трава како би се озеленише површине нашег дома;
- Започет је рад на улепшавању зграде, кречењем фасаде;
- У домском делу сређени су дневни боравци: постављен је кулир на зидовима, замењене плочице и уграђени нови кухињски елементи;
- Иницијативом групе васпитача осмишљен је Пројекат „Сликањем против заборава“ чиме је започето осликавање домских учионица ликовима писаца и научника, све у сврху пријатнијег и необичнијег простора за ученике током обављања школских обавеза;

Наш летњиковац

Башта “Мала”

Нова фасада

Нове кухињице у боравцима

Асфалтирани главни улаз и постављена рампа

Нове плочице и кулир

СЛИКАЊЕМ ПРОТИВ ЗАБОРАВА

Ових тмурних, јесењих дана октобра, док дистанцирани једни од других, са маскама на лицима које скривају наша стварна расположења, корачамо домским ходницима, док све делује страно, узнемирујуће и безизлазно, наша креативност, потреба за оптимизмом и жеља да нашим ученицима створимо угодан и топао амбијент за живот и учење у овим чудним временима не мирује!

Ликовна уметница Јована Соломун у новој је акцији!

После зимске чаролије којом је загрејала наша срца током прошлогодишњих новогодишњих празника, овај пут украшава зидове домске учионице ликовима писаца домаће и светске књижевности.

Редакција часописа “ИН”

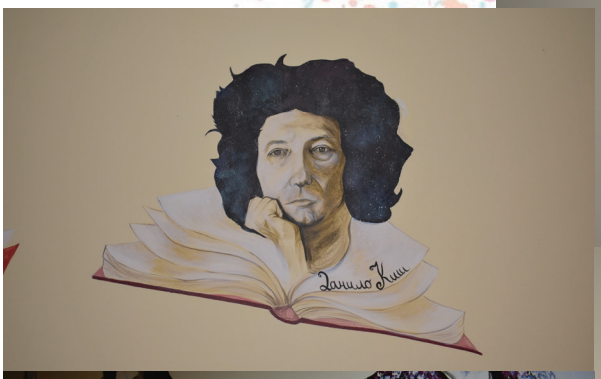

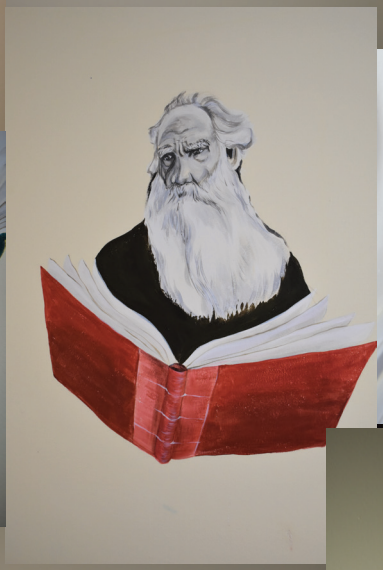

ДОМСКИ ПАРЛАМЕНТ

САРАДЊА УЧЕНИКА ДВА ДОМСКА ПАРЛАМЕНТА

Домски парламент наше установе наставља са радом и у ванредним околностима. Изабрали смо ново председништво, председника и заменика. У овој школској години председник Домског парламента је Лазар Дошеновић, матурант Хемијске школе, а заменица председника Дуња Диклић, матуранткиња Медицинске школе. Донели смо пословник о раду, покренули хуманитарне акције...

Наше активности планираћемо у складу са епидемиолошком ситуацијом.

Подсећања ради, ево извештаја о последњој активности нашег парламента у претходној школској години (реализована пред само проглашење ванредног стања). Ради се о дружењу са парламентарцима Вршачког дома ученика.

Сарадња домских парламената полако постаје традиција. Прошле године дружили смо се са представницима парламента из Ужица, а ове године угостили смо представнике Домског парламента из Вршца.
Посета вршачких парламентараца реализована је у суботу, 07.марта 2020.године.
У пратњи васпитачице Љиљане Милојевић и васпитача Петра Вишацког, мала, али одабрана група ученичких представника посетила је Зрењанин.
Посета је била замишљена као размена искустава две ученичке организације које функционишу у дому, па смо у склопу овог дела посете изложили начине формирања парламента, организацију рада, приоритете ученика у борби за своја права. Разговарали смо о организацији васпитног рада у оба дома, манифестацијама, могућностима за укључивање у рад секција. Анализиране су сличности и разлике кућног реда, стандарди исхране и услова живота у домовима.

У склопу последње тачке родила се идеја за сарадњу дебатних клубова наших домова, односно, организацију јавне дебате на договорену тему што су ученици одушевљено прихватили.
Поред радног дела посете, искористили смо прилику да наше госте упознамо са знаменитостима Зрењанина.
Трудили смо се да будемо добри домаћини и да се гости у нашој установи осећају угодно и опуштено. Надамо се да смо у томе и успели.

Домски парламент

Свим ученицима и запосленима честитамо 6.новембар Дан наше установе!

Ове године Дан нашег дома обележавамо без жагора гостију, приредбе ученика, гужве по ходницима, веселе прославе и загрљаја, али са надом да ћемо га следеће године славити као прави рођендан !

ТРЕЋИ УМЕТНИЧКИКИ, НАГРАДНИ КОНКУРС ДОМСКЕ БИБЛИОТЕКЕ

Иако је реализован у отежаним условима, наградни конкурс библиотеке је окупио на креативном задатку младе писце, уметнике фотографије, керамике и сликања. Ученици су о конкурсу информисани путем дому доступних страница, у секцијама и лично. Најефектнији су били позиви уживо. Понуђене су им теме из корона контекста и слободне. Радови су врло успели, креативни, са високим дометима за тај узраст средњошколских стваралаца. Млади писци дарују букет сјајних радова. Председник жирија, Биљана Грошин, примети да су радови толико добри, као да су их писали афирмисани писци.

Посластица конкурса су пригодне награде, дипломе, захвалнице и изложбени кутак са награђеним радовима у холу дома. Круну успешне реализације чини тимски рад, подржан са свих нивоа од директора Добрице Брдарића, координатора васпитне службе, Оливере Ћирић, програмера, Бојане Пашић, уредника ИН-а, Соње Пашћан. Колегинице: Слађана

ДАН ДОМА

Ребић, Бисера Проданов, Мирјана Ђермановић и Јована Соломун, су допринеле реализацији анимирањем ђака у секцијама (стварно и виртуелно). Јованин допринос је и прелепа поставка награђених радова. Стручни сарадник, Нада Шрајер је креирала (уз дизајнерску подршку наше уреднице ИН-а) сјајну честитку, упућену ђацима и запосленима, постављену и на фб-страници дома. Краси и изложбени кутак. Великом суорганизаторском подршком плени колегиница, Јелена Пујић. Све то би било недовољно без одзива наших младих уметника-ученика, који су и поред оптерећености виртуелном наставом, одговорили на конкурсне теме сјајним реадовима. Огромну захвалност упућујемо свим актерима креативних импулса, који чине најлепши рођендански поклон дому, 06.11.2020. Честитамо уметницима-ђацима, уз обећање да ћемо реализовати сличне конкурсе.

Организатор конкурса: Радмила Стојановић

КОНКУРС

НАГРАЂЕНИ РАДОВИ УЧЕНИКА

I место
Марија Супек

II место
Николина Михајлов

III место
Татјана Галић

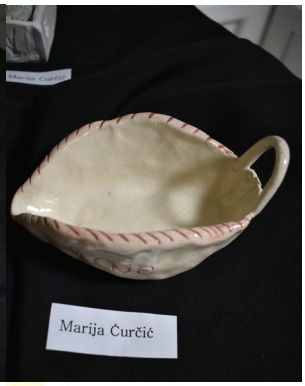

I место
Милица Недимовић

II место
Мартина Гајдош

III место
Марија Ћурчић

I место
Тара Шијан

II место
Татјана Галић

III место
Данијел Џамбас

I место - проза

ЈЕСЕЊА РАЗГЛЕДНИЦА СА ТАМИША

Ходам старим, добро познатим летњим путем и приближавам се шуми. Корачам полако и пажљиво како не бих испустио неки део свог риболовачког прибора. Суботње зоре су најлепше на Тамишу. Незаменљиве.

Сунце се бори са тешким густим облацима, а ја са рупама које су направиле томашевачке краве које користе последње лепе дане јесени како би изашле на испашу. Коначно стижем на ивицу тополине шуме. Осећам олакшање, као и мирис влажне земље и опалог лишћа. Витке и горде тополе надмећу се која ће својим масивним гранама пре дотаћи небо. Разбарушене пркосе јесењим ветровима и шепуре се бакарно-златним тоновима својих још неотпалих листова. Ту раскошну палету јесењих боја употпуњује и зеленкаста маховина на старој кори тамнонобраон стабала. Остављајући за собом овај крајолик и провлачећи се кроз уску шумску стазу испреплетану шибљем и трновитим жбуњем, стижем на своје одредиште.

Силазим до свог места муљевотом обалом. Тамиш је данас прозиран и хладан, идеалан за лов на смуђеве. Забацујем штапове, уживајући у погледу на мирну површину воде у којој се огледају стидљиви сунчеви зраци који су коначно победили маглу. Овај мир каткад прекине добро познати крекет жаба и звук дивљих гусака, али не марим...уживам...а позивам и вас...

Андрија Јанковић
Зрењанинска гимназија, I разред

III место - поезија

ЖЕЛИМ ДА ВОЛИШ КАО ЈА

Осећања своја на папир стављам,
папир нек је сведок кол'ко живот волим,
нека свака реч излети из мене,
преко њега могу за љубав да молим!

Све што рећи нећу грленога гласа,
из душе моје на папир нек стаса,
свака речца моја,
која много каже,
ко жели схватиће,
знаће да не лажем!

Да докажем немам шта,
срце моје збори,
погледај ме,
разуми ме,
поглед мој жуборе!

Ако исти као ја си,
осетићеш вапај мој,
ми смо исто,
само напред,
ничега се не бој!

Желим да волиш као ја,
све око тебе,
све добре људе,
само веруј у себе
и тако ће да буде!

Ирина Шерегељ
Медицинска школа, II разред

I место - поезија
ТАКВА САМ

Све је тако збијено у мени,
у јасно изговореним речима
и нејасним ставовима,
у сигурним покретима,
перфектној мимици, гласном говору
и несигурним потезима,
у страственим погледима
и изгубљеним очима,
недоречена и загушена сопственим мислима.
Несигурно сигурна
а сигурно несигурна,
али таква сам ја...
Свемиру претиха, а свету прегласна,
Бритка,
Збуњена,
смирено убрзана,
пуна љубави,
кајања,
наде,
вере,
знатижеље,
маште.
За мене је то премало
и није ми доста,
желим све и још више,
али ја сам таква,
цела нејасна
и све је тако збијено у мени.

Милица Кондић,
Медицинска школа, II 3

II место- поезија
ЛЕТ

Остали су тражили да будем уз њих
држали ме чврсто у загрљају
као закључану у кавезу,
а ти
ти си ме пустио да раширим крила,
да се попут птице
винем у небеса.
Остали су ме држали заточену,
ти си ме пустио на слободу
и само теби се стално враћам.
Пустио си ме да полетим.

Тара Шијан
ЕТГШ „Никола Тесла,“ II разред

II место - проза
ПУШТАШ МЕ ДА ДИШЕМ

Нисам никада писала о теби. Ниједан стих, ниједну реч, ма, ниједно слово. Ретко гледаш људе у очи. Штета, јер имаш најлепше очи које сам икада видела, зелене, светле, са тек трунком смеђе по ивицама. Не гледаш ме често у очи, али кад ме погледаш, све стане. Спокој. Мислим да се тако рониоци осећају кад зароне до морског дна. Кроз зенице ми завириш у душу, сасвим мирно, природно, нимало наметљиво. Као да само желиш да знаш.

Глас ти је веома дубок, увек звучиш мирно и озбиљно. Причаш полако и сигурно, као да сваку реч прецизно измериш на ваги пре него што је изговориш. Лепо говориш, занимљиво, милина је слушати те. Изузетак је када причаш о рачунарима, тад причаш веома брзо и нико не може да разуме о чему говориш. Ниси ни свестан како звучиш. Као дете које узбуђено отвара новогодишњи поклон. Да, ти си једно велико дете, а рачунари су твоје играчке.

Ретко се гласно смејеш, али скоро увек имаш мали осмех на лицу. Осмех ти је као лето, иако то само мени има смисла. Када се осмехнеш искрено, онако широко, између усана ти се појави мали прорез кроз који ти се беласају зуби. Лако је то приметити, пошто те често посматрам из профила. Ти посматраш људе око нас, а ја тебе.

Толико ситница памтим само јер ни не примећујеш кад те посматрам. Волим да ласкам себи да знам пуно о теби. Волиш да будеш сам. Понекад нестанеш изненада, па те нема по пар дана, некад и недеља. Никад те нисам питала куда побегнеш. Чекам, можда ми једног дана, када будеш желео, испричаш. Сваки пут кад се вратиш, буде баш као да ниси ни одлазио. Опет причамо до касно у ноћ, опет ме разумеш, опет си сладак кад се занесеш док причаш о нечему што волиш.

Питам се како другима причаш о мени?

Сви они што говоре да се супротности привлаче, вероватно нису никад упознали неког ко им је сличан. Ти мене познајеш онако како сама себе не познајем. Извлачиш на површину делове мене које нисам знала да постоје. Разумеш и кад ти не кажем. Као да попуњаваш неку рупицу у мом срцу за коју нисам ни знала да постоји. Нисам ни знала да си ми потребан док те нисам пронашла.

Први пут у животу оволико не желим да нешто престане. Дуго сам тражила неког попут тебе. Неког ко не гуши.

Желим да ти кажем да те волим, али знаш. Желим да ми кажеш да ме волиш, али знам. Пушташ ме да дишем.

Тара Шијан
ЕТГШ „Никола Тесла,“ II разред

ПОХВАЉЕНИ РАДОВИ

ТИСА У МОМ СЕЛУ

Лева притока Дунава, лепотица тиха, која Чуругу даје посебну лепоту релаксирајућу за сваког ко је посети остављајући незаборавне утиске.
Сам поглед на њу даје слику која је импресивна попут разгледница са мотивима сунчевих залазака. Срећна сам што су камере мог срца убележиле такву лепоту. Понекад желим да скренем мисли са неких мени болних тема, па одем крај реке и седим да бих одболовала и залечила своје ране. Лаган ветар удара у воду, прави лагане таласе производећи звук који је мелем за уши и душу. Трска се њише лево десно, шушка, а у видокругу нема никог ко може да квари звучну хармонију природе. Сунчеви зраци нежно обасјавају Тису која се лагано таласа. Кроз пар тренутака чује се и по која рибица, која иде за својим потребама. Лети је лепо отићи пливати мало, па чак и скоком формирати чувену "чурушку ласту" која задиви и домаће и посетиоце бачке оазе мира поред мог вољеног села, Чуруга.
Није важно време, место је најбитнији фактор. Тиса крај Чуруга је мој ток мисли, мој срећни излаз из сваке недоумице и притока сваке конструктивне намере за срећне и разложне токове решења.

Милица Шајиновић
Медицинска школа, I разред

НЕКА КОРОНИ ОДЗВОНИ

Пандемија корона вируса је присутна од Децембра 2019. по избијању у Кини. Тада нико није мислио да ће се раширити по целоме свету и заразити скоро осамдесет милиона људи. Симптоми корона вируса су висока температура, отежано дисање и кашљање. Највише проблема су имали старији људи, људи са хроничним болестима и људи са лошим здрављем.

У Србији се вирус почео ширити на прагу пролећа и тада је проглашено вандредно стање. Када сам чуо био сам срећан, јер нисам морао да имам много контролних задатака и учења, али сам убрзо променио мишљење. Почело је да бива досадно без школских другара, разговара са њима. Онлајн часови су били неприродни, стерилни, хладни. Тако је оптерећујуће текло друго полугодиште осмог разреда. Сами се довијамо око спремања мале матуре и пријемног испита. Мајку је мучила зебња о исходу свега. Пријемни прође боље од очекиваног, уписао сам смер ИТ. Примамљиво је изгледало наизменично-недељна организација наставе. Убрзо осетих празнину због замене реалности, виртуелном. Зар је ту хладна учионица уместо смеха другара. Наставне недеље нам отму пола другара. Све је кратко, недовољно и немогуће. Замиру све активности и спортови. И у дому је све ограничено. Секције не могу реализовати рад, упркос жељама. Мој омиљени шах, чека боље време. Свима је већ доста овог начина живота. Уплашени су многи и чекају да корони одзвони њен мучитељски задњи час.

Навијамо за крај корона мера, без пандемијског смера.

Да нас огреје слобода здравља, игре, спортова, дружбе и славља.

Предраг Милићевић
ЕТГШ „Никола Тесла", I разред

III место - проза
ЛИЦЕ И НАЛИЧЈЕ ЉУБАВИ

Као и све ствари у животу и љубав има дивне и лепе тренутке у којима свака особа на овом свету ужива, али дође и моменат када није све као што смо замислили.. Љубав је много више од две речи и пуно више од једног тренутка.

Успони и падови саставан су део живота. Чувај то што имаш. Можда свет јесте велик, али посебни људи се увек тешко проналазе. Сви имају уста. Неко брбљива, а неко ћутљива. Али ипак речи од само једне особе те насмејавају и поправљају твоје расположење. Свако те може узнемирити. Мада, запитај се ко те истински смирује? С ким си оно што желиш да будеш? Луд и нормалан у исто време. Поред свакога се можеш провести накратко, на моменат. Али ко ће те трпети таквог какав јеси читав живот? Трпети и уживати у томе. Љубав је оно што осетиш када склопиш очи у мраку. То је особа на коју помислиш иако сте се посвађали пре пола сата. Имаш ли некога таквог? Свог. Само свог. Онда га чувај! Нико не жели остати сам, сам са другима. Да им причаш, а да те не разумеју. Дајеш, а не добијаш ништа за узврат. Умиреш, а да не умиру за тебе. Мора да је тешко живети са уништеним животом. Зато, немој га уништити. Чврсто држи особу која ти припада и којој припадаш. Све остало је небитно и тако пролазно. Знаш ли колико је тешко волети некога више од свог живота и онда тог неког изгубити? Све почиње једним невиним погледом. Заљубите се. Проводите време заједно. Догоди се нешто што ти промени живот. Та особа постане део твог срца, извор твоје среће. Још на почетку знаш да је тај неко вредан тебе и да ће тај неко остати нешто посебно заувек. Онда, наступи тренутак размишљања о лошим стварима. Страхујеш да не изгубиш нешто важно. Сваког дана све више и више љубоморе. Свађе су долазиле ниоткуда. Љубав пада испит. Деси се нешто што нико није желео. Заборавите каква су осећања била на почетку. Удаљите се, постанете странци, а били сте невероватно близу. Онда наступи крај. Помислиш како та особа није једина. Пролазе секунде, минути, сати, дани и сваки тренутак је све болнији и тежи. И онда размишљаш, покушаш, хоћеш да исправиш све. Поново осетити оно што си имао, поново почети живети. Хм.. Али та особа има неког другог. Гледаш их и размишљаш само о томе како желиш загрљај. Желиш рећи своје осећаје, своју бол… Али не иде. Одустанеш. Поклекнеш иако је на почетку било све као у машти.

Љубав је она особа на коју помислиш пред спавање. Чувајте такве. Можда то јесу ситнице, али оне су битне и памте се цео живот.

Адријана Марков
ЕТГШ “Јован Трајковић” II разред

ТУНЕЛ

Ти који ово читаш, заборави Сабата, сликарство, љубав... Љубав, никада не заборављај. Она је луча свему смисленом и лепом. Присети се слободно филма: Лајање на звезде.“ Сродна екскурзија путује возом до бајколике вароши.

У ранчевима мамини сендвичи и сва освежења и подразумеване потребне ситнице. У купеима млађана разредна са раздраганим ћацима. Промичу бајколики крајолици вољене домовине. Плене заталасаном лепотом раскошних цветнозелених предела. Невелика бистра река хрли ушћу, брзим током и запенушаним брзацима. Разред духовитораспеваних првака, у свему присутном ужива, ситним несташлуцима. Посебно је инспиративна близина симпатија, љупких девојчурака и голобрадих јуноша.Актуелни хитови љубавних песама извођени уз гитарску пратњу миловали су душе надахнутих тинејџера.Опијени близином драгих лица откривају неодољиву атрактивност бројних тунела. Освојитељи наклоности драгих присутних бића, размењују брзинске тактилне нежности, мерљиве дужином тунела.

Домишљатости заљубљених, ту није био крај. У заклону мрака, уз снажно клопарање точкова по блиставопаралелним правилним змијама шина, буку локомотиве, наш креативни, неидентификовани заводник узвикивао би својој Беатричи: „Надо, Волим Те!“ Свим срцем и глумачким даром модификвао је боју гласа глумећи извесног филмског заводника. Обливена руменилом пријатности и знатижеље покушавала је да по изласку из тунела анализира изразе лица присутних, да бар наслути изјавитеља љубави...У сваком наредном тунелу, понављао је своју наклоност љубавном изјавом на свим њему знаним светским језицима. Претварала се у ухо, пажљиво ослушкивала, посматрала, али ни трага виновнику њене очаравајуће драме. У знаку пријатности мину све. Никада није сазнала...Да ли је срамежљив био, или је била шала?

Из излога књижаре знане, насловом (Тунел) роман је позива, подсетивши је на лични могући, а неостварени. Морала га је прочитати. Сродности није нашла. Сасвим различита драма. Живот се поиграва са нама надном буром мотива. А да храбрији беше, млађани јуноша, да ли би исход био бајка, драма или форма недефинисана, ко зна.

Радмила В.Стојановић, васпитач

Победничка песма међународног меморијалног конкурса:

Поезофија-Слободан Станивук, У Београду, 14.09.2019.

ФИЛОСОФИЈА ЉУБАВИ

Философ мудрило буди, очински софију љуби,

Искуство творачког ткања, уснули мир поклања.

Лимба блажени скути, поетске мисли дуби.

Осмишљен мир познања, стрпљива очекивања...

Сократско духостање, моралност раба љуби.

Опскурна бригована, лира Дучић отклања

Философија дух губи, ако тиранству служи.

И пиједестал самовладања, Платон сања.

Јави укини патњу, делатну руку пружи.

Аристотелски учи, волуносавесна љуби стања.

Љубав и у крхотини живи, подсећа Руми.

У миру пловити, љубављу нељубав убити.

Благошћу умотворити у креативној шуми.

Архитектуру душе делом оплеменити.

Визију љубави професор делом уми.

И „слику – нему песму“ кћер ће укњижити.

Радмила В. Стојановић

Тражим

Тражим риму без емоције.
Тражим руку без обавезе,
без оптужбе и оне неке посебне особе.

Тражим да заборавим свет у твојим очима,
сјај, поруку,
и можда погрешно протумачену одлуку.

Тражим да заборавим говор твог тела,
на киши, на ветру
и при мрачном светлу.

Тражим да заборавим плес твојих усана
речи, мирне
и превише одлучне.

Тражим да заборавим твоје јецаје и наде,
жеље, чежње
успомене и пропале покушаје.

Тражим да заборавим и да одем.
Да никада се не вратим.
Да никада поново не осетим.

Захтева ли мог узалудног!
Тражим, захтевам
и не дозвољавам жеље пусте срца мога.

Милица Недимовић,
Медицинска школа, III
разред

Допусти ми да летим

Рођена да волим оно што суђено ми није.
Ноћу снове кројим,
и скривена само постојим.

Снови крила одену сваки пут кад се сања,
а нада ветар распламса.
Зато допусти ми да летим,
јер знам да само тад ја сам она права.

Допусти ми да летим.
Допусти ми да маштам,
да бојама бојим и да се надам.
Допусти ми да желим, да волим
и да себе срећну створим.

Допусти ми да летим.
Допусти ми да стварам,
да зиму заменим дугом,
и да ветар учиним слугом.

Земља некад мени била је драга.
Зато не тражи да останем,
све ми већ тешко пада.

Допусти ми да верујем.
Допусти ми да осетим,
и да никад не заборавим
како је када се препустим.

ТИШИНА

Питаш ме зашто ћутим,

а кад бих испричао виц
превртнула би очима,

кад бих причао о времену
иронично би рекла занимљиво,

кад бих ти споменуо другове
гледала би у нокте одсутно,

кад бих ти споменуо девојке
намрштила би се и окренула,

кад бих прокоментарисао живот
гледала би у звезде верујући у заувек,

кад бих споменуо тебе
насмејала би се и поцрвенела,

а кад бих ти признао да те волим
одгурнула би ме и рекла да је боље да ћутим.
Ето, зато и ћутим.

У ГРУДИМА НИТИ

Гасим локацију на телефону
само ме подсећа на даљину,
а можда си баш ту иза неког ћошка,
иза неког ћошка, ту у близини

Можда се случајно сударимо,
налетимо неспретно једно на друго,
можда то што исто сањамо
повежемо са јавом грубом

Можда нас повежу у грудима нити,
ја ћу тебе привући, ти привуци мене,
можда нас саставе исте мисли
што по глави читав дан лете

Можда се нађемо у загрљају сутра,
за трен ока, један окрет на петама,
можда се саставе некад наша уста
у некој рупи између светова

Можда баш то што нас дели
чини нас све ближим и ближим,
можда баш то што се више жели
оно што срце тишти... непрекидно тишти

Николина Пејовић, Зрењанинска гимназија, III разред

ОНО КАД ТИ СЕ ЗАВРТИ У ГЛАВИ

Добро јутро свима вама, а посебно мојој професорки биологије која сматра да је потребно да нам пошаље четири лекције у једном дану.
Идем у електротехничку школу!
Али нема везе, нисмо ми од јуче.
„Контролни? Нисте ништа најавили професорка“.
Али сутра мало кад је написала у учионици, глупави google classroom, ко га је и измислио?
Да, добро јутро, правићемо се да не пишем ово у једанаест увече у пиџами, важи?
Договорили смо се.
А немојте сад и ви да се правите као да вам заправо значи нешто време кад не идете у школу. Јутро, поноћ, исто је то. Пар сати разлике, ништа битно.
Ух, одлутала сам. Ја бих као требала да пишем о томе како је нама у овом онлајн школовању (је л’ тако, Стефане?).

Сећате ли се када сте били мали па сте кренули у први разред основне школе? Онај први дан, уплашено гледаш око себе, сви делују старије, искусније, као да знају шта треба да раде. А ти само стојиш, чекаш да неко дође по тебе, да ти каже куда треба да идеш, шта треба да радиш. Још ниси сигуран ни шта ћеш заправо да радиш у тој школи, само да ћеш од сад ту да проводиш пуно времена. И док причаш о томе са својим другарима, по вас долази учитељица. Са великим осмехом вам прилази, води вас до учионице, да се упознате.
Е па баш је тако некако, само без учитељице.
Сви делују као да знају шта раде, а нико заправо нема појма. О да, то се односи и на професоре. Не знају да користе платформе, заборављају шта су са којом групом радили, не знају како да обраде лекције са групом која није у школи. Поставе задатак али не објасне шта треба урадити, у школи кажу то смо радили онлајн, на учионици пишу то ћемо у школи. Почетком недеље забораве да друга група и постоји, а у среду, четвртак нас бомбардују са свих страна. А највећа мистерија су ми они који шаљу викендом. Имамо ваљда и ми ђаци душу.
И ти се сад снађи. Имаш један час преко дискорда, други преко зума, напиши састав до три, уради задатке до пет и тако редом. И онда хоћеш да будеш узоран ученик и заправо читаш и преписујеш материјале које професори шаљу, само да би следеће недеље они предавали то на часу јер нико сем тебе није ни отворио то. Прелепо.
Имам седам контролних следеће недеље. Седам! За два сам спремна, за три ћу се тек спремити, а за два не знам ни шта треба да спремам. Сви професори јуре да нас оцене што пре јер се не зна да ли ћемо од новембра уопште ићи у школу. А и требају им оцене „за тромесечје“. Тромесечје, а пола професора смо видели једва два пута.
Баш је некако тужно, заправо.

Слушали смо од почетка године о том неком кинеском вирусу, како је много опасан. Деловало је далеко, као да нема пуно везе с нама. И док трепнеш, затворили су школе. „Наредне две недеље су критичне“, па у круг. И сви се само надамо да издржимо до лета, јер кад дође лето сигурно ће се повући. Али се није повукао. Лето смо преседели

код куће. Сад идемо у школу пола-пола и нико не зна шта ће бити сутра. Можда нас пусте нормално у школу, можда нас пребаце скроз онлајн. И чекамо вакцину, ваљда. Ако нас опет не преваре.

Баш смо се фино испричали сад. Ви сте нешто били ћутљиви, али нема везе. Причам ја довољно за обоје. Сад морам да вас поздравим, јер се биологија неће сама урадити. (Четири видеа, па да ли је та жена нормална)
На телевизији кажу довиђења, на радиу до слушања а ја ћу вама
До читања!
Тара

ЂАЧКО ДОБА У ОНЛАЈН ВАРИЈАНТИ

Зурим кроз прозор док кувам већ трећу кафу. Посматрам мачку која се шетка по сивом асфалту, али мисли су ми свуда сем у овом тренутку. Час математике у пола четири преко зума, српски у шест на дискорду, предати рад из физике до пет, а биологије до десет. Зар немам сутра контролни из хемије? А можда и следеће недеље.
Биологија! Четири лекције је поставила јуче, четири! Зашто ја, ученица електротехничке школе, морам да учим биологију? И то четири лекције.
Мачка се провлачи испод оронуле беле капије и бежи у двориште куће преко пута. Вода на рингли кључа. Са шољом која се пуши седам испред лаптопа.

Изгубљено. Та реч ми се већ дуго мота по глави, ван било каквог контекста. Мислим да се сви сада тако осећамо. Шта треба да радим ове недеље, а шта треба да оставим да професори објасне? И професори су збуњени. Нико ништа не задаје два дана, онда се сви у среду сете да ипак постоји и друга група, онда нас опет мало забораве. Посебан случај су они што викендом каче.
А кад смо у школи... још горе.
Слушамо опет градиво које су качили онлајн, љуте се што не знамо нешто, а онда се сете да су то радили са другом групом, немају довољно времена да објасне све. И оно што стижу испредају половично. Проблем нам прави и градиво од прошле године. Да се не лажемо, нисмо ништа научили од марта до краја године. Све шаљу као неке контролне, а ми их као нешто радимо (преписујемо од а до ш) и као смо научили. Као. Али нисмо. И сад кад нам то треба – не знамо. Претпостављам да је и вам-
Тинг.
„Окачила сам вам на учионицу задатке.
Урадите их и пошаљите до два“ виа classroom
13:15
Изгледа да морам да вас напустим.
Видим ја биће и четврта кафа.
Поздрав!

Тара Шијан
ЕТГШ “Никола Тесла”
II разред

Прича од које се црвени

„Много сам заљубљена у тебе...“ једна је од мојих реченица написаних у љубавном писму које сам писала прелепом дечаку из првог три, који ми је освојио срце, а којем чак ни име нисам знала.

Испуњавање школских обавеза ове вечери прекида ми звоно на телефону. Моја најбоља другарица Теодора, позвала ме је уз предлог да изађемо и прошетамо, а који ја наравно нисам одбила. Била сам спремна за 5 минута и вече уз њу одмицало је уз осмех и позитивну енергију. Поред нас је у том тренутку прошао момак због којег сам несвесно поцрвенела и остала затечена. Теодора је приметила да се нешто дешава са мном, и није ме оставила на миру док јој нисам испричала своју причу из прошлости због које и даље црвеним. Након поласка у први разред основне школе, није прошло много времена од како сам угледала те његове океанско плаве очи због којих сам се са лакоћом и срећом будила и полазила у школу да их поново видим. Гледајући га осећала сам емоцију коју сам вешто крила од својих другарица плашећи се њихове реакције. Како су дани пролазили схватила сам да ја том прелепом незнанцу морам саопштити своје емоције и то преко анонимног писма. Чекала сам вече како би ми родитељи заспали и не би видели мене са оловком у малој руци и папиром испред себе на који сам писала најлепше љубавне речи. Мојом несрећом, управо се то десило. Мама је видела да ми светло у соби ради, и након што је ушла и видела призор који се пред њом налази, инсистирала је да јој дам објашњење. Као и сваки родитељ прво јој је пало на памет да кришом радим домаћи за који сам јој рекла да сам га урадила како бих изашла напоље, али када сам јој признала у чему је ствар, почела је да ми прича о љубави. Било ми је непријатно и постидела сам се након што је узела да га прочита и кроз полу осмех рекла речи којих се и данас сећам:“Дејана па ти си заљубљена... Хајде лези да спаваш, ово писмо може да сачека.“ И напустила собу. Ту ноћ нисам спавала, већ сам гледала своје лице које је било црвено као јабука од стида, док ми се у глави мотало 1000 ствари...

Данас, након много година од овог догађаја поручила бих свима да није срамота волети и исказивати то, већ је много већи проблем не осећати никакве лепе емоције попут љубави.

Дејана Пакашки
Медицинска школа, I разред

НАШЕ АКТИВНОСТИ

ИЗВЕШТАЈ СА СМОТРЕ РЕЦИТАТОРА

Овогодишња смотра рецитатора је била веома репрезентативна и занимљива. Јака конкуренција и талентовани ученици учинили су смотру изузетно интересантном, чула сам разне песме, неке су ме подсетиле на основну школу, а било је и оних које сам први пут чула. У односу на прошлу годину било је много више учесника, али и публике. Свако је изнео своју песму на прави и својствен начин, веома живописно, јасно и пуно емоција. Трема је била присутна, као и сваки пут, али када се изађе на сцену сви се унесемо у своје дело и трудимо се да га максимално дочарамо. Такмичари су били заиста добри, па је жирију било тешко да изабере победнике. По изласку листе, васпитачица Радмила Стојановић која води рецитаторску секцију, обрадовала ме је вешћу да сам прошла даље и да идем даље на Зонску смотру. Ова вест ме је заиста изненадила и једва чекам да наставим, а другарима који овај пут нису прошли, желим пуно среће следеће године и саветујем да никада не одустају, јер се вежбом све постигне и исплати.

Јасна Поповић,
Медицинска, III разред

МОЈ ЖИВОТНИ САН - ОПЕРА

Моје име је Васкрсија. Имам 15 година, долазим из Кањиже и идем у I разред Средње музичке школе „Јосиф Маринковић“. У музичку школу идем од своје друге године, клавир свирам од шесте године, а на соло певање идем од своје тринаесте године.

Уз труд својих професора и родитеља ја сам 2018.године постала лауреат (I место) на републичком такмичењу у Београду. Ту сам добила велику жељу и мотивацију да наставим професионално да се бавим опером. Из тог разлога сам током протеклих година ишла на разна такмичења и представила свој напредак целој Србији па и шире. Ове године због вируса, дошла сам у ситуацију да не могу да се такмичим и наставим да прикупљам добре утиске важних људи. На срећу су организатори такмичења у Бјељини дошли на идеју да направе on-line такмичење и пруже прилику, не само мени него и другој деци која се никада нису такмичила, шансу да се покажу. Доживљаји су били слични. Требали смо да се обучемо у дугачке хаљине, средимо косу, нашминкамо се и са осмехом станемо на бину наше мале сале. На жалост нисмо имали времена да се спремимо баш најбоље јер је почетак школске године али је све прошло у најбољем реду. У року од пар данља су стигли резултати и ја сам поново успела да освојим I награду, друго место са 98,6 поена.

Желим да се захвалим својој професорици Ани Шајрер која је имала доста стрпљења да из мене извуче најбоље и да опет успем да се вратим на врх. Такмичење је упркос овим околностима и променама било једно дивно искуство и диван доживљај. Школска година је тек почела а ми смо већ кренули са пустоловинама и авантурама. До следећег пута!

Васкрсија Ковачевић,
Музичка школа, I разред

Страст, љубав или зависност?

Шта у нама мотористима изазива наш двоточкаш је питање на које они што не возе мотор никад неће знати одговорити.
Моја љубав према мотору се родила давно.. Још као мала сам посматрала свог оца како вози, и замишљала како ћу једног дана кренути његовим стопама. Како је време пролазило, а ја расла, тако је у мени све више и више расла љубав према мотору. Кад је тата одлазио на мото-скупове, било је прилике када је и мене повео са собом. Речима не бих могла да вам опишем то одушевљење. Толико различитих возила, толико различитих људи, из разних градова и села, који су бог зна колико дуго путовали, да би провели један дан окружени људима, са којима деле исту страст, уз весело расположење, добру музику, и наравно заједнички ручак без којег мото-скуп не би био мото-скуп. Баш због тога сам их доживела као једну велику породицу. И то ме фасцинирало. Жеља ми је била да једног дана својим мотором одлазим на та дружења, и осетим какав је осећај ветар у лећа, и адреналин приликом вожње. Овог лета ми се напокон испунила жеља, добила сам свој први мотор, и ишла на окупљања са њим. То ми је пресудило, ту сам се потпуно заљубила. И тако, откако сам у том свету двоточкаша мотор је једна посебна прича у мом животу, доживљавам га као живу ствар, и тако се и опходим према њему, колико год то смешно звучало.
Када год седнем на мотор, све проблеме заборавим, опустим се, и одморим душу, то је лек једноставно речено.
И... нема повратка на старо кад бензин, асфалт и ветар уђу под кожу... кад не возиш да би стигао, већ да би возио.

Леа Марјановић
Медицинска школа, IV разред

ХОБИ

УЖИВАЊЕ У ЧИТАЊУ

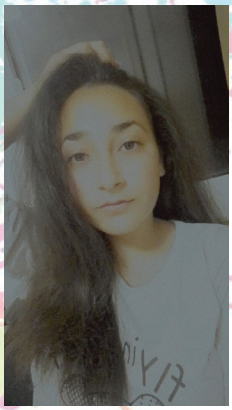

Моје име је Тамара, идем у први разред средње школе „Урош Предић“ у Зрењанину. Оно што ме можда мало разликује од осталих првака је чињеница да сам рођена у Италији. Мој најдражи хоби је читање књига, а понекад и писање кратких прича. Ипак,то није увек било тако.Када сам била млађа старији су ме често саветовали да читам, а ја сам негодовала и љутила се. Данас је то другачије јер сам старија. Читање је постало мој хоби пре две године када сам прочитала једну интересантну књигу која ми је отворила врата нових, необичних светова за које нисам знала да постоје. Данас могу рећи да сам зависна од читања. Омиљени жанр ми је криминалистички. Волим књиге тог жанра да читам, јер су узбудљиве,буде радозналост и одржавају моју пажњу све време. Нестрпљиво чекам крај и расплет замршених радњи. Волим када могу сама да замислим све сцене описане речима у књизи. Читајући књиге развијам машту, обогаћујем речник и способност изражавања мисли и осећања. Од када читам све више са лакоћом пишем писмене радове из српског језика и добијам све боље оцене што ме чини срећном и поносном. Књига коју тренутно читам зове се „У другом животу“ аутора Стивена Вотсона. Узбудљива је и интересантна буквално од прве странице што највише волим. Она у мени изазива различита осећања. Због оног што се дешава главним ликовима књиге понекад плачем као мало дете, понекад ме насмеју до суза, понекад сам љута, уплашена или збуњена. Књиге у којима можете да саосећате и осетите све што осећају њени ликови су најбоље књиге, без обзира шта кажу критике и предрасуде. Читање књига донело ми је још једно важно задовољство а то је склапање нових пријатељстава. Размењујући књиге ја сам упознала нову другарицу са којом имам заједничке теме за разговор.

Зато, драги другари, предлажем вам да изаберете неки интересантан наслов, па књигу у руке и упловите у необичне светове које ће вам открити њене странице.

Тамара Јовановић,
Хемијска школа, I разред

ЖИВОТ НА СЕЛУ

Зовем се Живојин.Ученик сам првог разреда Средње школе „Урош Предић“. Основну школу завршио сам у Радојеву. Ја много волим моје село Радојево и моју породицу.Када сам у Зрењанину много ми недостају. У нашем домаћинству узгајамо ћурке, патке, гушчиће... Волим да их храним и чувам. Од своје пете године помажем родитељима и комшијама у пољопривреди. Сејемо, вршемо и оремо башту. Возим трактор, понекад и комбајн кад се заврши вршидба. Моју породицу, док сам у Зрењанину, чува рундов црно беле боје по имену Барша. Када се вратим много ми се обрадује и уживам да се играм са њим.

Живот на селу је леп, сви се познајемо и увек смо ту једни за друге.

Живојин Агатић,
Хемијска школа, I разред

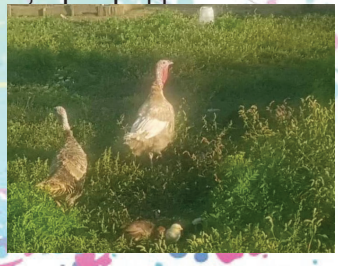

Од хобија планинарење ми је прерасло у животно задовољство

- предлог наше колегинице у пензији како на занимљив начин организовати слободно време

Авантуристички дух, љубав према природи и жеља за пењањем на високе планине са којих се пружа поглед на велелепне пејзаже стају у једну реч, планинарење.

Кренули смо из Грахова, малог места у југозападној Босни, шумским путем са жељом да се попнемо на врх Шатора, који заједно са Динаром доминира овим делом Босне.

Око добро очуваног шумског пута смењивале су се високе јеле, смрче, букве , окупане јесењим сунцем. Једном речју лепота мир и спокој. А онда се у једном тренутку указало Шаторско језеро, блиставо у свом зеленилу, огледало за околне планинске врхове и стрме литице.

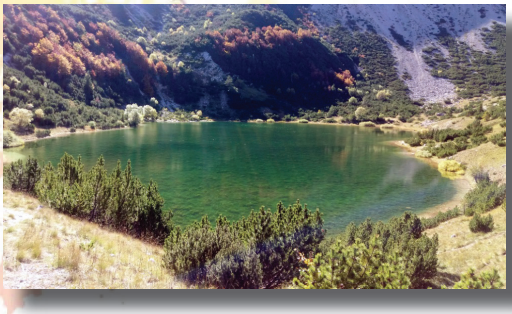

Први сусрет са језером је заиста импресиван. Од лепоте ми је застао дах.

Језеро је опкољено са три стране падинама и врховима Великог и Малог Шатора и Бабине греде чије клисуре се уздижу од самог језера са висинском разликом од скоро 400 метара.

Пењемо се северном каменитом, стрмом стазом са сипаром, која се издиже изнад језера.

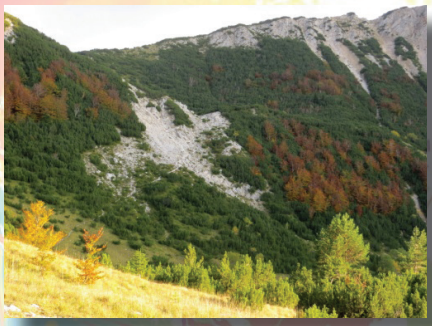

Након 20 минутног успона долазима на превој, где планина Шатор драстично мења свој изглед. Северна стрма и каменита страна прелази у благу травнату висораван. Са овог превоја се лепо види језеро и дивља страна Шатора. Овај контраст даје посебну лепоту овој планини.

Настављамо даље по полегнутом травнатом делу стазе са константим успоном. Стаза је панорамска и са наше леве стране пуца поглед на Ливањско поље и Троглав који доминира изнад њега.

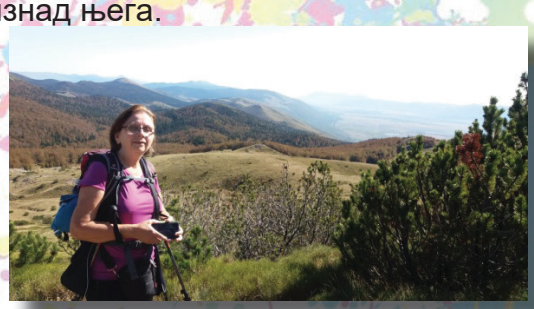

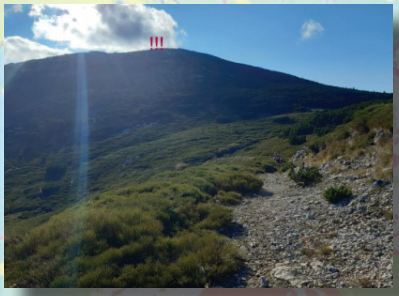

Испред нас је коначни успон до врха. Треба стићи горе. Помало уморни, али и даље добро расположени и очарани лепотом пејзажа. Успињемо се мало видљивом стрмом стазом кроз камењар и клековину. Тешко је али врх је ту, само што није.

И коначно стижемо на врх !!!

На крају оно најлепше, поглед на све четири стране. Захваљујући лепом времену са врха се пружа панорама Западне Босне. На северу Клековача, Луњевача, Јавор, Сметица, према западу венац Динаре и Граховско поље, Виторог, Цинцар. Традиционално, на врху следи сликање. Иако ветар на врху поприлично дува, задржали смо се, уживајући у погледу. Речи су овде сувишне.

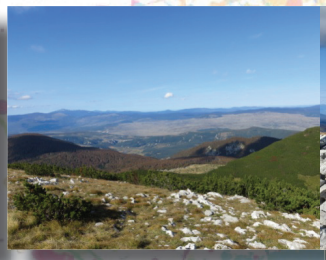

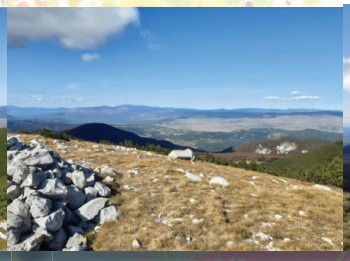

А сада назад истим путем. Спуст је био тежи од успона, поготово што смо помало и уморни, а неопходна је добра концентрација, нарочито на делу стазе са сипаром. Спустили смо се , задовољни, срећни и поносни на себе. Били смо на 1873 метара надморске висине.

У екипи су били: Милана (5 и по година), Сања, Слоба , наш водич Раде и моја маленкост.

Ружица Кајиш, васпитачица у пензији

10. октобар 2020.

ВАСПИТАЧИЦА ЉИЉАНА ТОМОВИЋ

Средином септембра, док смо се сви ми уходавали у нову школску годину, наша колегиница Љиљана Томовић је завршила свој интернатски стаж и отиснула се у заслужену пензију.

Деведесетих година прошлог века васпитачица Љиља је дошла да ради у нашу установу на место стручног сарадника – психолога. Њен посао је био рад са децом лишеном родитељског старања која су у то време била смештена у првој згради коју још увек зовемо Домски део. Осим што се бавила њиховим школским , васпитним и личним проблемима, ишла је са њима на море, на Охридско језеро ...У селу Каменица деца су уживала у прелепој природи, пецала рибу и купала се у реци. Била је међу организаторима манифестација ,,Шарено јаје“ и „Тортијада“.

Покренула је са васпитачима домски часопис „До Ми“ где су се штампали дечији радови и објављивале занимљивости из домског живота.

Њеним преласком у Интернат на место васпитача добили смо изванредну колегиницу. Организовала је новинарску секцију и са њом покренула интернатски часопис ,,ИН“. Под њеном уређивачком палицом изашло је 39 бројева и неколико Информатора у којима се презентовао Дом и његова делатност.

Водила је фолклорну секцију, фотографску, мушку кошарку, женски фудбал. Своје основно занимање уткала је у оснивање и вођење психолошке секције. Учествовала је у раду литерарне секције, у организацији и реализацији свих приредби и манифестација у Дому: спортски турнири, Дан дома, Дан заљубљених, Приредба за матуранте, Завршна приредба...

ДЕШАВАЊА

Психолошке радионице, семинари, домијаде...Све је то стало у њену радну биографију. Ипак, најбољи део је успешно вођење генерација ученика. Зоран Денда – најбољи питомац на Војној академији. Владан Мартиновић је докторирао на Кембрицу. Вукашин Гаврић се школује у Москви.

То су само неки од многобројних успешних ђака њене васпитне групе. Из овога можете закључити да је Љиља заслужила своју пензију. Сада можемо само да јој пожелимо да своје васпитачко умеће и знање користи у одрастању своје унуке Сунчице, улепша га и олакша као што је то радила генерацијама ученика.

Слађана Ребић, васпитач

О генију Моцарту, од генија Формана

Као плод фантастичне сарадње Sola Zenca, Pitera Šejfera и Miloša Formana из 1984. године, добијамо причу о Wulfangu Amadeusu Mocartu , виђену очима ривалног композитора, Antonia Salieria . Ова ретроспектива Salierievog живота, у којој је Mocart имао главну улогу, испричана је у “flashback” наративу. Због тога се овај филм не може сврстати у биографски, него у музички филм.

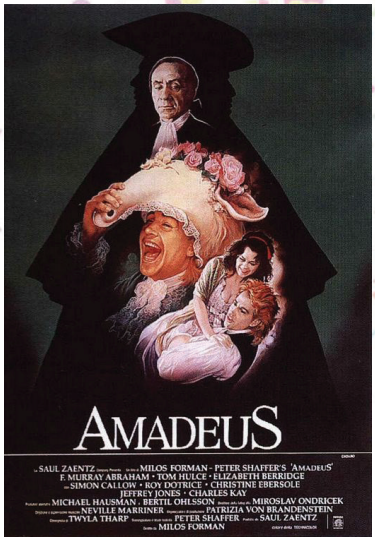

Филм не обилује епитетима који красе Моцарта,али је вредно помена да је Моцарт имао апсолутни слух, назван је вундеркиндом , јер је већ у 12. години живота искомпоновао своју прву оперу. Отац му је био учитељ и мотор који га је гурао да Моцарт достигне врхове до којих је заиста и досегао. Отац ауторитативан, а Моцарт хомолуденс. У највећој експанзији стварања и славе, Моцарт оболева и млад умире у тешком сиромаштву. Сахрањен је у заједничкој гробници, са осталим сиромасима, којима није могло да буде обезбеђено обележено гробно место.

Филм отпочиње тако што дубоко депресивни Салиери покушава да изврши самоубиство, изјављујући да му је жао што је пре неких 30 година убио генија Моцарта. Он преживљава овај покушај, и бива смештен у менталну установу, где отвара душу једном младом свештенику. Прича своју историју љубоморе и просечности. Кроз овај монолог ми ћемо добити слике о Салиериевом одрастању у Италији, првим сусретима са младим Моцартом, као и тугу која га цео живот прати зато што му Бог никада није дао таленат да ствара музику која ће остати запамћена, и што му је уместо тога послао Моцарта да исмева његова ограничења. Иако је филм “Амадеус” испуњен гневом, љубомором и генерално унутрашњим патњама, ми као публика имамо прилику да уживамо у слави једног вундеркинда, великог и цењеног човека, фантастичној музици и раскошној атмосфери доба, где је музика изговарала наше емоције.“Амадеус” је пројекат који је снимљен у Прагу. Коришћене су лепоте које нуди овај град и које су , и даље, задржале стил доба у којем је смештена радња овог филма.

Ликови у филму су импресивно формирани. Ми видимо да Салиери поштује и обожава Моцартово стваралаштво, али је дубоко уздрман и повређен својом, па назваћемо, просечношћу.

“Амадеус” је био номинован за 9 Оскара, а освојио је 8. Свакако фантастичан филм, испраћен сјајном кинематографијом, костимографијом, глумом и музиком. Сви фактори су на броју да би се “Амадеус” могао сматрати класиком.

ФИЛМСКИ ВРЕМЕПЛОВАЦ

Између три брата стоје рат и једна жена

Филм „Легенда о јесени“ или „Легенда о паду“ потпада под троструку жанр филмова: драму, ратни и романтични филм. Режија Edward Zwik.

„Легенда о паду“ је хронологија породице Ладлоу, оца и три сина, њиховом животу у руралној Монтани, удаљеном од света и недотакнутом актуелним догађањима. Када најмлађи син Самјуел (Henry Thomas) доведе своју заносну вереницу Сузан (Julia Ormond) повезаност међу браћом ће бити стављена пред искушење. Привучени љубављу, ратом и потрагом за самим собом, сва три брата напуштају изоловану Монтану и доживљавају своје животне врхунце, какви год они били.

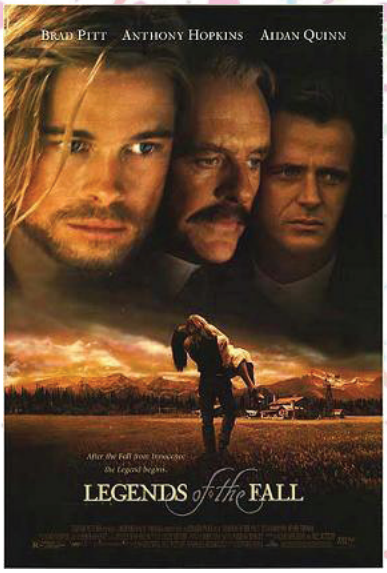

У филму је сјајно обрађен концепт статуса деце у породици, према хронолошком принципу. Најстарији Тристан (Brad Pitt) је видно миљеник његовог оца, иако показује најмање квалитетних особина и стално ремети њихове животе. Семјуел је онај у којег сви гледају са пажњом као најрањивијег. Алфред (Aidan Qyinn), фамозно средње дете, је најамбициознији и највреднији од свих, али мањак пажње и вере од стране његовог оца, пуковника Ладлоа (Anthony Hopkins) стварају му комплексе и манијакалну жељу за доказивањем.

Филм је на неком генералном нивоу лоше оцењен 6/10, али када пожелим да се опустим, уживам у прелепој природи сурове Монтане и увек доброј глуми, мени омиљеног Anthony Hopkinsa, одгледам овај филм који траје 2 сата.

Јованка Провицало, васпитач

КАКО САЧУВАТИ МЕНТАЛНО ЗДРАВЉЕ У ДОБА ПАНДЕМИЈЕ КОРОНА ВИРУСА?

Цео свет налази се у једној потпуно новој ситуацији изазваној ширењем новог смртоносног вируса. Сваки дан затрпавају нас различитим, често контрадикторним информацијама. Збуњени смо и уплашени. Бојимо се за животе ближњих, за сопствени живот. Све ово предуго траје, а излаз се не види. У питање су доведени сви наши планови везани за школу, успех, упис факултета. Одлажу се венчања, славља разних врста, путовања су сведена на минимум. Забрањују нам да се грлимо, љубимо, рукујемо... Маске на лицу су обавезне у свим контактним ситуацијама, кажњавају ако не држимо дистанцу...

Како преживети све ово и остати ментално здрав?

Ево неколико конкретних савета:

1. Најважније је следити препоруке лекара и пратити информације релевантних медија, и то најбоље једном дневно.
2. Осетите своја осећања, не негирајте их.
3. Ваша узнемиреност је потпуно нормална. Причајте о свему што вас плаши и узнемирава у вези са тренутном ситуацијом.
4. Социјални контакти су нам сведени на минимум, зато користите за комуникацију могућности које пружају друштвене мреже. Останите у контакту са својим пријатељима.
5. Будите пажљиви према другима, не користите друштевене мреже да би неког етикетирали, делите позитивне садржаје.
6. Рутина живота је важна у оваквим ситуацијама и зато је одржавајте, она смањује стрес (кућни ред у дому вам у томе може помоћи...)
7. Дајте задатке свом мозгу-учите, читајте, решавајте укрштене речи. Све су то активности које смирују.
8. Научите да преиспитате рационалност и логичност својих катастрофичних размишљања (то су оне мисли типа ово је престрашно,неиздрживо, ово не сме да се дешава...) и да их претворите у мање стресна размишљања (неугодно је, али преживећемо већ дан по дан, некада је тешко издржати, али проћиће већ...). Мисли настају у вашим главама, ви сте њихов власник и освестите да их можете мењати.
9. Хумор у најнеочекиванијим ситуацијама па и онај „црни“ може да вам помогне да смањите тензију и нервозу коју осећате.

Зато вам поклањамо један текст који се бави развојем и испољавањем хумора кроз различите узрасте који смо објавили давне 2012. године у 35-ом броју наших домских новина.

ХУМОР КРОЗ УЗРАСТЕ

Иако влада мишљење да је смисао за хумор наследна особина, она се једним делом ипак учи. Како се хумор испољава и на најранијем узрасту ова особина практично се обогаћује од тих најранијих дана детињства. Како дете расте, мењају се и доживљаји хумористичности појединих ситуација. Тако да оно што је смешно беби, погађате, није смешно тинејџеру.
Па ево како то изгледа!

Слатке и нежне бебе не разумеју смисао оног што им говорите, али веома добро препознају да сте весели када вас виде са осмехом на лицу. Насмејаће их смешни звуци или физички додири којима их нежно голицате.

Наука каже да деца узраста од 9 до 15 месеци већ умеју да препознају хумор у сложенијим ситуацијама. Може их на пример засмејати нешто неочекивано (углавном када се лудасају они који брину о њима и стварају тако смешне ситуације).

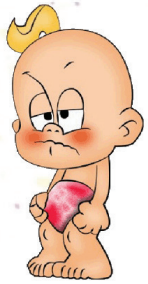

у периоду учења говора игра речима, стварним или измишљеним, може да изазове праве смехотресе код деце. У овом узрасту деца често привлаче пажњу родитеља свесно играјући на карту хумора, засмејавајући их. За децу предшколског узраста смех изазивају разне неусаглашености које препознају на сликама (нпр. крава која вози бицикл). Први школски дан и обогаћивање речника уводе децу у нове могућности игре које су за њих извор смеха. Деца воле игре речима, извртање њиховог значења, али све више присутна је заинтересованост за причање једноставних шала и вицева. На школском узрасту деци постаје смешно оно што они доживљавају као различито од оног што они процењују као нормално. То се посебно односи на вештине

којима су они овладали, а други су у њима неспретни. Шале о телесним функцијама су веома заступљене. Кроз школске године развија се и осетљивије разумевање хумора, јавља се употреба сарказма и ироније.

Дођосмо тако и до тинејџерских година. Развијање апстрактног мишљења хумори разумевањ хумора код тинејџера слично је као код одраслих. Софистицирано и оригинално. У овим годима смисао за хумор може бити фатално оружје за освајање припадника супротног пола. А како су тинејџери ни деца ни одрасли, често, у жељи да задиве или освоје неког (најчешће симпатије) практикују понекад и детињаста глупирања која више смарају него што засмејавају што за последицу може имати катастрофалне резултате...Одрастањем, образовањем, упознавањем нових људи и ситуација, смисао за хумор и уопште доживљај смешног наставља да се мења, могло би се рећи, током целог живота. Сигурно сте сви искусили ситуације када вам филм који вас је насмејавао до суза више није ни мало смешан. Кажу да су особе са смислом за хумор срећније, имају виши ниво самопоуздања, умеју боље да превазиђу конфликтне ситуације, омиљени су у друштву.
Е сад шта ћемо ако баш и нисте духовити?
Нема рецепта, али ако желите да развијете ову особину пробајте да више читате књиге које засмејавају, гледајте добре филмове, учите од других из вашег окружења. Научите да се понекад насмејете и на свој рачун.
И на крају подсећамо вас: Као и свугде и у области хумора потребно је да негујемо границе. Између „шала“ које омаловажавају, вређају, исмевају и етикетирају друге и смисла за хумор НЕ стоји знак једнакости.

Нада Шрајер, психолог

АНКЕТА

ПОШТУЈЕМО МЕРЕ, НЕДОСТАЈУ НАМ ДРУЖЕЊА, ОСЕЋАМО СТРЕС ЗБОГ ШКОЛЕ

Тренутно живимо у другачијим животним околностима којима сви морамо да се прилагодимо. Члан новинарске секције Вукашин Николић , у жељи да сазна како о епидемиолошкој ситуацији размишљају његови другари ,чега се плаше, како се осећају,шта им највише недостаје, анкетирао је своје домске другаре.
Ево њихових одговора:

Милица Недимовић,Медицинска школа, III разред

„Не плаши ме могућност заразе Корона вирусом,мада ме плаши раст броја заражених,могућност поновоног затварања школа.Користим заштитну маску у затвореном простору, трудим се да редовно перем и дезинфикујем руке,избегавам веће скупове.Ове мере временом су постале саставни део мог живота.Редовно пратим информације на медијима и верујем им.Мислим да млади поштују мере превенције у зависности од околине-следе добар пример.У дому лакше подносим целу ситуацију са превентивним мерама јер могу у соби да скинем маску.Стрес превазилазим фокусирајући се на позитивне ствари и живим у тренутку.
Ипак је Корона вирус донео и нешто позитивно за мене-више времена са породицом,мање стреса са школом и обавезама.“

Стефан Немчевић,Медицинска школа, III разред

„Не плаши ме могућност да се ја заразим Корона вирусом, али ме плаши могућност да пренесем заразу родитељима.Трудим се да поштујем превентивне мере,носим маску,али ми иритира лице.Редовно пратим информације у медијима,али нисам 100% сигуран у исправност истих.Мера рестрикције рада кафића и клубова није се посебно одразила на мене јер живим на селу.Забрана кретања и карантин донео ми је пуно одмора и спавања.Мислим да млади баш не поштују мере,једино у Дому и школи. Вирус се најбрже преноси у кафићима и ресторанима.Повремено ми недостају дружења и смета ми дељење разреда.Стрес осећам због школе јер кад сам код куће само учим, а кад дођем у школу имам превише одговарања.“

Милица Медић,Медицинска школа, III разред

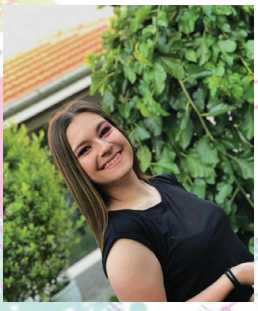

„Ја носим маску свуда и редовно дезинфикујем руке.Бринем за здравље мојих родитеља. Пратим информације на ТВ-у, али нисам сигурна да је број заражених исправан.Нервира ме што су изласци ограничени,посебно прославе рођендана.Мислим да се млади највише заражавају у кладионицама и клубовима.Најтеже ми је пала подела у разреду, не видим се са осталим друштвом из разреда који су друга група. У дому је боље него у школи, јер бар у соби можемо скинути маске.Ипак најбоље је код куће.Највећи стрес ми је школа.“

АНКЕТА

Валентина Лауш,Медицинска школа, II разред

„Плаши ме могућност заразе и себе и ближњих,није ми свеједно. Носим маску,увек носим и резервну,редовно перем руке,користим дезинфекционо средство.Не пратим медије,сумњам у тачност информација.Не подносим систем комбиноване наставе,волела бих да идем сваки дан у школу.Епидемија ме научила да више ценим време проведено са онима које волим јер не знаш шта ће бити сутра. Здравље је најважније.Колико ће ко поштовати мере зависи од личног осећаја одговорности.Иако поштујем мере ограничења ми тешко падају,осећам бес и тугу.У дому ми је лакше него у школи,јер у соби макар могу скинути маску.Стрес превазилазим тако што размењујем мишљења са блиским особама и надам се да ће се све ово ускоро завршити.“

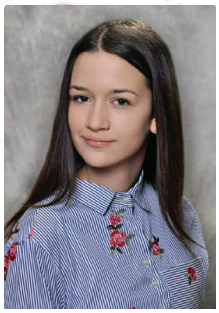

Анђела Грујин,Економска школа, I разред

„Плаши ме могућност заразе чланова моје породице. Поштујем све прописане мере. Најтеже ми падају немогућност дружења и окупљања. Тужна сам због подељеног разреда. Оно што је корона донела позитивно је зближавање са породицом.Више смо разговарали и дружили се.Покушавам да се много не нервирам кад нас контролишу, или уводе нове мере, знам да тако мора,али се надам да ће се ускоро завршити.У интернату ми је лепше него у школи,јер бар у соби могу скинути маску.“

Јована Станисављевић,Медицинска школа, III разред

„Не брине ме могућност да ћу се ја заразити већ да ћу заразу пренети на маму,тату и бабу. Максимално се трудим и поштујем све мере.Понекад слушам извештаје о броју оболелих,али мислим да стварну истину не знамо. Од свих мера најтеже ми је да стално носим маску. Од када се десило ово са короном схватила сам колико ми значи загрљајк пријатеља и више ценим своју слободу.Малчице ме“хвата“ нервоза кад чујем да су неке ствари забрањене или ограничене.Значи ми што у дому могу да скинем маску у соби,бар то.

И поред разних ограничења трудим се да уживам у оном што имам,не тежим недостижном.“

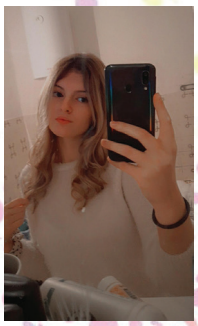

Бојана Тадић, Медицинска школа, III разред

„Не плашим се за себе,млађи боље пролазе.Редовно носим маску,дезинфикујем руке и предмете које свакодневно кростим(телефон,клучеви,новчаник). Не пратим информације јер им не верујем.нове околности највише су се одразиле на начин школовања.Понекад ми недостаје дружење, нормални изласци,нормална школа и нормалан живот који сможивели због чега се понекад осећам тужно.Ипак прихватам ситуацију и не осећам превелики стрес.“

Вукашин Николић,
Медицинска школа, III разред

Биланс нашег успеха на домијадама 2006.г.

22 ОСВОЈЕНА МЕСТА !

На три Домијаде, културној, спортској и републичкој, освојили смо укупно 22 места: 11 првих, 5 других и 6 трећих места

Домови ученика средњих школа, такмиче се сваког пролећа у културним и спортским дисциплинама, на "Домијадама", на покрајинском и републичком нивоу.

Културно-уметничка "Домијада", XI по реду, одржана је 25.03.2006.г. у Новом Саду.

Ми смо освојили два прва места: у литерарном стваралаштву, Јелена Јакшић, са песмом "Стварност нестварних ствари" и Халас Теодора за ликовни рад. Два друга места освојена су у популарној музици, петочлани бенд, са песмом "Бубе" и изложба ликовних радова. Трећа места заузели смо у модерном плесу и новинско-издавачкој делатности.

Спортска "Домијада" одржана је 2.04.2006.г. у Вршцу, где смо постали апсолутни победници. Први пут припао нам је прелазни пехар. Освојили смо укупно 12 медаља: 7 златних, 2 сребрне и 3 бронзане тј. по медаљу у свакој дисциплини у којој смо се такмичили. Овог пута девојке су биле златне и освојиле I место у кошарци и фудбалу. Играле су жестоко, свим срцем, али и балетски лепршаво и веома прецизно. Фудбалерке су пасовима, дриблингом и шутом, показале како се игра фудбал. Кошаркашице су у финалној утакмици дигле на ноге халу "Миленијум". Шаховске екипе, женска и мушка, освојиле су I места, а у стоном тенису I место освојила је мушка екипа. Појединачно I места освојили су: Савић Милош у шаху и Јефтић Угљеша у стоном тенису. II место заузели су момци фудбалери и Виг Данијел у стоном тенису. На III месту су момци кошаркаши. Вујков Жељана и Станојев Александар у шаху, у појединачној конкуренцији, такође су трећи.

Прелазни пехар примила је Габоров Дејана, двоструко златна девојка, девојка која је одиграла све фудбалске и све кошаркашке утакмице.

Републичка "Домијада" одржана је у Врњачкој Бањи 13. и 14. априла.

У Врњачкој Бањи, освојили смо I место у стоном тенису, екипно и I и II место појединачно у мушкој конкуренцији. Екипа у саставу Јефтић Угљеша, Виг Даниел и Тасевски Игор у финалу је савладала екипу београдских домова. У завршници појединачног такмичења поновила се слика са покрајинске домијаде где је такође Угљеша био I а Данијел II. Девојке су освојиле III место у шаху, екипно. Дакле укупно смо освојили четири медаље, што је,

с' обзиром на конкуренцију, одличан резултат.

Конкуренција је била веома јака, временске прилике грозне, (хладно и кишно време) нису нам ишле на руку, али је зато дружење било одлично. Сви учесници су се у дискотеци најбоље снашли и показали.

Љиљана Томовић, васпитач

ПРЕЛАЗНИ ПЕХАР У ЗРЕЊАНИНУ

-у конкуренцији 12 средњошколских домова Војводине, ми смо најбољи-

Велики успех нашег дома! Први пут, у историји дома, освојили смо прелазни пехар, који се добија за укупан резултат и освојен највећи број медаља на спортској "Домијади". У име свих нас у препуној хали "Миленијум", у Вршцу, на паркет је, да би преузела пехар изашла, Дејана Габоров.

„Јесу ли ти задрхтала колена?" - питали смо је.
„Не само колена, сва сам била претерано узбуђена, али била сам и јако поносна. Дигла сам пехар високо изнад главе, сузе су ми кренуле и осећала сам се као победник! Због тог осећаја вреди се потрудити и следеће године. Наравно желим да га у наше име подигне неко други."

ЕПИДЕМИЈА

О вирусу – Covid 19

Симптоми и знаци акутне респираторне инфекције – Covid 19

Кијавица
Кашаљ
Отежано дисање
Малаксалост
Главобоља
Повишена телесна температура
Секреција из носа
Губитак осећаја мириса и укуса
Сузење очију и осећај пецкања у очима - коњуктивитис
Уколико приметите неки или више симптома и знакова, јавите се на преглед код лекара!!!

ПОДСЕЋАМО НА ПРАВИЛА ПОНАШАЊА ТОКОМ ПАНДЕМИЈЕ – COVID 19

-обавезно ношење заштитне маске које покривају нос и уста
-на улазу у затворену просторију ногама стати у дезобаријеру - отирач који је натопљен хлором
-често проветравати собу
-уколико је могуће обезбедити удаљеност од 2 метра између особа које бораве у просторији
-задржавати се што је краће могуће у затвореној просторији са више особа
-редовно мерити телесну температуру
-редовно користити дезинфекциона средства за руке
-избегавати узимање оброка и пића у просторијама за рад
-сокове и воду конзумирати из оргиналних амбалажа и не делити их са другима
-дезинфиковати кваке,телефон,кључеве дезинфекционим средством на бази 70% алкохола
- употребљене маске за лице бацити на за то предвиђено место (канта за смеће)

Вирус је присутан код нас неких осам месеци.Још увек има непознаница о овом вирусу. Знамо да је важно да имамо добар имунитет. Имунитет је способност организма да се брани и одбрани од узрочника болести. Оно што можемо је да одржавамо личну хигијену, хигијену одеће и обуће**,** хигијену простора, хигијену исхране **(**правилна исхрана, уношење оптималне количине витамина А, Е, Ц, Д, цинка **и селена** физичка, активност према узрасту и могућностима**,** редован сан**).**
Неопходно је да се придржавамо препоручених и прописаних превентивних мера заштите у борби против епидемије Covidom 19 од стране Министарства здравља, Министарства просвете и кризног штаба.
У превенцији ширења вируса учествујемо сви одговорно се придржавајући прописаних мера.

мед. сестра
Снежана Кораћ

“ Уметност је човеков израз уживања у раду”

HENRY KISSINGER

Јелена Пејовић,
Гимназија, III разред

ЊЕНО ВЕЛИЧАНСТВО ТРЕМА!

Сигурна сам да је свако током свог живота у различитим ситуацијама од школе до разних јавних наступа искусио осећање треме. Знојење дланова, лупање срца, несвестица,недостатак даха, осећај да ништа не знамо, сензације су које у испитним ситуацијама муче велики број ученика.

Некада би то било непосредно пред само одговорање, испит или другу врсту јавног наступања, а некада нас је осећање треме мучило сатима, па чак и данима пред за нас важан догађај.

Шта је трема?

У најширем смислу речи могли би је дефинисати као врсту страха. Дијапазон осећања треме може бити веома широк и захватати благе осећаје узнемирености, тескобе или стрепње пред различите облике наступа, па све до паничног осећања страха који нас потпуно блокира.

Веровали или не, али трема, иако је негативно доживљавали, може имати веома позитивне последице на наш успех у смислу да подиже нашу менталну будност, тачност, прецизност у излагању, односно,саставни је део нашег постигнућа и циљева које смо зацртали.

Међутим,ситуација постаје озбиљна када та подстицајна узнемиреност прерасте у разне психичке и физичке блокаде, када постане ометајући фактор, онеспособљава нас да презентујемо своје знање, смањује наше резултате и самим тим доводи до урушавања нашег самопоуздања. Све више постајемо несигурни у себе, сумњамо у себе и своје способности, јавља се осећај паничног страха. Једном доживљена ова врста треме повећава шансе за понављање истог блокирајућег осећаја, страх од неуспеха јача све више и „упадамо“ у зачарани круг из ког не видимо излаз.

Како контролисати трему?

1.Пре свега, градиво што боље научите!

2.Одговарање вежбајте у замишљеној ситуацији која је што сличнија стварној испитној ситуацији (пред другарима, публиком и сл.)

3.Размишљајте позитивно

4.Дружите се са другарима који позитивно размишљају и не шире „негативну енергију“

5.Када одговарате мислите на само одговарање, а не на то како вас други виде, какав ће бити исход одговарања, коју ћете оцену добити

6.Ако одговарате на писмене задатке не радите пребрзо, ако нешто не знате пређите на следећи задатак не задржавајући се на оном што не знате предуго, већ се том задатку вратите кад све завршите

7.Не обраћајте пажњу ако неки ваши другари предају контролни, а ви још нисте завршили, свако има свој темпо рада, то није доказ већег знања

8.Сваку стратегију превазилажења треме која ти је помогла користи и у другим ситуацијама

9.Преиспитајте своја уверења (да ли ће се заиста десити нешто престрашно и катастрофично ако резултат не буде онакав какав сте замислили)

10.Вежбајте да узнемирујуће мисли зауставите и претварате у мање узнемирујуће (нпр. мисао „Ја нећу поднети ако добијем лошу оцену“ преведи у „Непријатно је ако добијем лошу оцену, али није ужасно.“
11.Посаветујте се са психологом

ОДЛАГАЊЕ УЧЕЊА

Још једна појава која се често среће међу ученицима и студентима, али и међу свима нама је одлагање акција или стручно речено ПРОКРАСТИНАЦИЈА.
То су све оне ситуације када одлажемо извршавање наших обавеза и активности (знате оно „учићу од понедељка...“). Има их много. Некада то и не мора бити тако лоше, може се тумачити као знак флексибилности и способности прилагођавања, али...
Одлагање извршавања обавеза постаје проблем када се озбиљно одрази на твоју школску успешност. Доминантно осећање које прати одлагање извршавања обавеза је осећање кривице. Зато често настојимо да таква наша понашања правдамо недостатком времена, великим бројем обавеза...
Бројни су разлози ове појаве, односно, не постоји њен јединствен узрок. Некада овом понашању прибегавају особе ниског самопоуздања (преплављује их осећај страха од исхода испита), затим су ту особе склоне перфекционизму (теже савршенству). Један од узрока одлагања активности је и недостатак мотивације (особе које верују да све што раде мора бити занимљиво и забавно па одлажу извршавање обавеза које су досадне и непровлачне).

Како превазићи проблем?
1.Првенствено морате признати да имате проблем одлагања акције
2.Када признате себи да имате овај проблем морате потражити узроке
3.Важно је да планирате своје активности и да се придржавате плана
4.Тешке задатке које морате обавити изделите на мање кораке
5.Дефинишите и напишите на папир све лоше последице са којима ћете се суочити ако одлажете завршавање обавеза
5.Важно је наградити себе за поштовање планираних корака(нпр.после напорног учења частите себе нечим што волите-шетња са другарима, слушање музике и сл.).

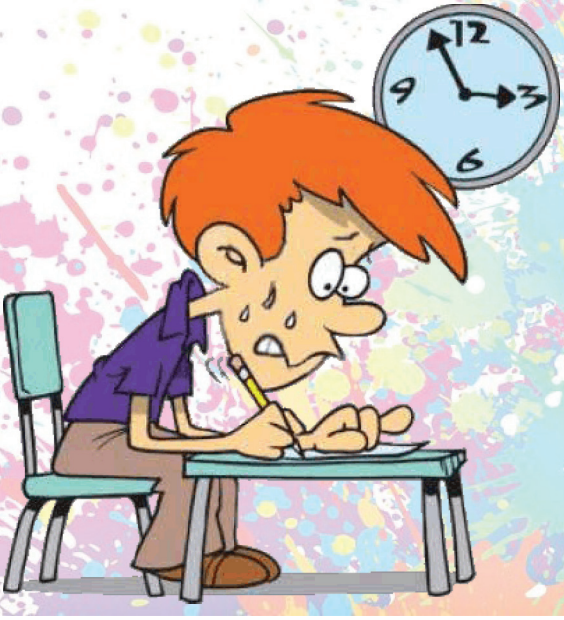

Представили смо вам два честа проблема са којима се сусрећу ученици. Надам се да ће вам информације које сте добили у овом тексту значити да евентуалне проблеме са тремом и прокрастинацијом препознате и успешно решите.

Нада Шрајер, психолог

ШКОЛА И УЧЕЊЕ У КРАТКИМ ЦРТАМА

Математика у шест,
српски предати до осам.
Четири лекције из биологије?
У електротехничкој школи?
Сјајно.
„Кад имамо контролни из физике?“
„Какав сад контролни?“
И ја сам нашла кога да питам.
###
„Завршила си вежбу?“
„Послала сам ти све што сам урадила“
„Мислим ону последњу“
„Нисам, не могу да повежем лепо. А ти?“
„Ништа не могу, не ради ми програм.
Ништа, кад ти урадиш то пошаљи ми, важи?“
###
Трећа кафа за данас.
Нисам ни такла задатке из физике.
Дуга је ноћ.
###
„Зашто си будна?“
„Радим физику“
„Три ујутро је“
„Аха“
###
Зашто уопште радим било шта кад нико други не ради
и свеједно ћемо то исто радити на часу следеће недеље?
А да, јер сам будала.
Е баш нећу да радим електронику.
###
А да је ипак урадим?
###
„Ово сте читали из материјала зар не?
Нисте?
Баш нико?
Па добро, објаснићу сада“
Будала.
###
Ммвах добро јут- већ је једанаест!
Ја треба да пошаљем задатке из математике до дванаест.
###
„Стварно ниси у реду, могла би да нам помогнеш“
„Рекла сам да хоћу да вам објашњавам, само реците када“
„А шта те кошта да нам само пошаљеш?“
„Живаца“
###
„Имаћете писмени следеће недеље“
„Очекујте да вас питам“
„Следећи час радимо тест“
„Ускоро ће тромесечје“
###
Тромесечје (именица) – период (м)учења у школи у трајању од два месеца
###
Какво тромесечје кад сам два пута имала електронику од почетка године?
###
„Хеј, јеси ли урадила српски можда?“
„Јесам“
„Можеш ли ми послати“
seen at 16:31
###
Одакле мени две оцене из српског?
###

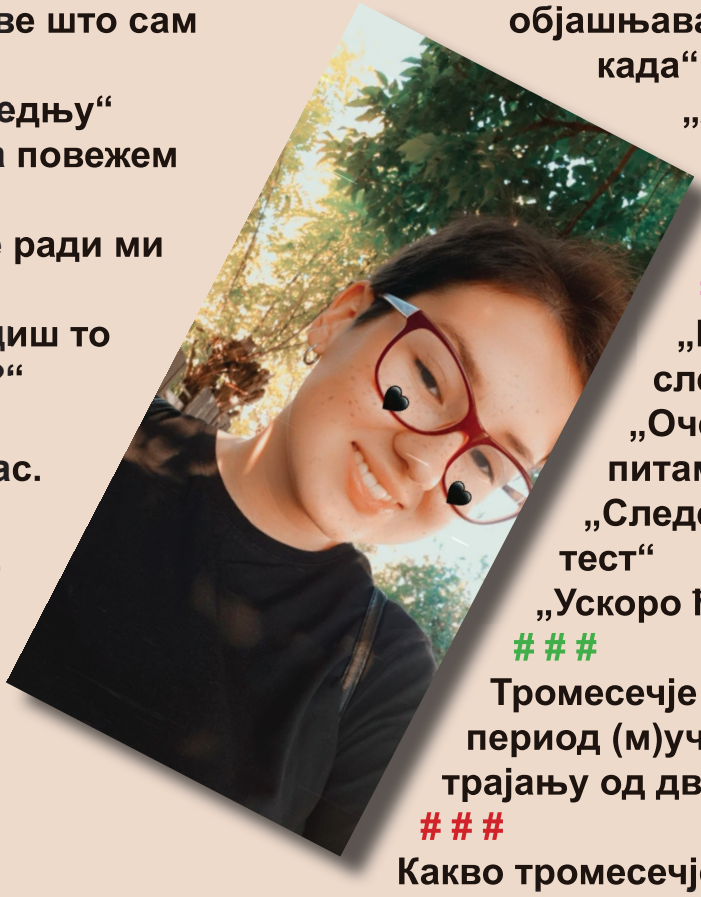

ТАРА ШИЈАН